

DENEVÉR.

BALLA BORISZNAK

Az ég és föld között vagyok.
Lehet, hogy álom,
lehet, hogy valóság,
vagy az se, csak én hiszem mindegyiket . . .

Ó szörnyű kín, lebegni az űrben,
menekülni Isten két kitért karja felé,
boldog meleg ölére,
határtalannak lenni örökre már . . .
Istenem mért nem akarod, hogy szeresselek . . . ?

Kereslek és néha jössz is,
de boldog óráim úgy szaladnak,
mint fűszálon a te tekinteted.
Mért hagysz az űrben,
két világ között,
asszony karjában,
száz célon futni, zúzódni;
én őket úgyse szeretem!
Vigyorgó arcuk démon arca,
kis munkácsiák fontoskodás
és gépekbe préselték parányi maradék lelküket . . .

Engem vonzanak a titkos éjszakák,
a végtelenben téged félek s érzelek,
elbújnék hozzád jó fiadként,
angyalod lennék segítni, hogy az idők teljesüljenek —
de így:
világosság nélkül,
kifeszítve a végtelenen át óriási denevér vagyok,
csúf, sziürke szárnyú, kóbor, rossz madár.
És röpködnék is, de gyűlölöm a többi denevéreket
s hozzád csak fehér galamb mehet,
alázatos, szelíd . . .
Ó én akarom, kérem nagy csodádat, az átváltozások misztériumát,
hogy undok bőr szárnyaimból fehér, szabad legyen —
ha akarod — most,
ha akarod — soha . . .

(Budapest.)

ARADI ZSOLT.